

Skriftlig redegørelse:

Redegørelse af 7/3 84 om de forskellige sider af alkoholproblemet.

(Redegørelse nr. R 4).

Socialministeren (Palle Simonsen):

Folketinget har ikke siden 1977 haft en generel debat om alkoholpolitikken. I betragtning af alkoholproblemet omfang har regeringen fundet det rigtigt at lægge op til en ny debat dels for at få en klar melding om det nuværende folketings holdning og dels for at få lejlighed til at diskutere eventuelle justeringer i den hidtil førte politik, som har været kendetegnet af bred politisk opbakning.

Den udvikling, der har fundet sted i de registrerede alkoholskaders antal, må give anledning til bekymring og rejse spørgsmålet, om der er grundlag for at indføre en mere restriktivt præget alkoholpolitik end den, vi kender her i landet.

Det er imidlertid regeringens klare opfattelse, at den hidtidige liberale og relativt restriktionsfrie alkoholpolitik alligevel i det lange løb giver de bedste resultater.

Begrundelsen er bl.a., at vi ikke synes at få flere skadevirkninger og misbrugere her i landet, end man har i andre, mere restriktive lande som f.eks. de øvrige nordiske lande, at vi undgår restriktionernes kriminalisering af mange mennesker, som netop ikke har behov for straf, men for støtte og behandling, at den liberale holdning til forbruget har medført en forholdsvis liberal holdning også over for misbrugeren, hvilket er af væsentlig betydning for behandlingen og resocialiseringen af denne, at vi undgår den professionelle kriminelle forsyning af markedet med det kontrolbelagte stof, og sidst, men ikke mindst, at man skal være varsom med at fokusere på tilgængeligheden af stoffet alkohol, når det i langt højere grad er årsagerne til misbruget, man burde koncentrere sig om.

Denne holdning må imidlertid aldrig ende i ligegyldighed. Derfor finder regeringen det også væsentligt, at indsatsen på området styrkes.

Udviklingen i alkoholforbruget har i den sidste halvdel af 1970erne været karakteriseret af en tendens til stagnation, mens der har været en svag stigning i forbruget i de sidste par år. Ifølge Danmarks Statistik var gen-

nemsnittsforbruget pr. indbygger over 14 år 11,5 liter i 1977 og 12,4 liter i 1982. Udviklingen er gået i retning af, at flere, bl.a. flere unge og flere kvinder, drikker alkohol.

Set i et nordisk perspektiv er Danmark det land, der har det største alkoholforbrug – derefter kommer Finland, Sverige og Norge – mens Danmark ud af 22 europæiske lande kommer som nr. 14 i rækken, rangordnet efter forbrugets størrelse.

Der findes ikke præcise tal for antallet af alkoholmisbrugere, men antallet er utvivlsomt blevet større gennem årene. Det kan bl.a. udledes af oplysninger om en stigning i antallet af dødsfald på grund af alkoholrelaterede sygdomme, et stigende antal behandlinger på alkoholambulatorier, behandlingshjem og psykiatriske afdelinger samt en stigning i antallet af færdselsuheld, sigtelser for spritkørsel og detentionsanbringelser.

Det forebyggende arbejde i form af oplysning og holdningspåvirkende indsats har haft og bør efter regeringens opfattelse fortsat have til formål at skabe fornuftige alkoholvaner og i det hele taget at lære befolkningen et fornuftigt forbrug og en fornuftig omgang med alkohol, således at skader og misbrug undgås. Alkoholproblemet er i meget vidt omfang et norm- og holdningsproblem, hvor man må søge at påvirke i positiv retning, således at uhensigtsmæssige normer som f.eks. gruppepres til drikkeri ændres.

Den forebyggende indsats på alkoholområdet foregår også indirekte gennem det offentlige generelle indsats på en række områder for at skabe bedre livsbetingelser for den enkelte, f.eks. på sundheds-, bolig-, arbejds- og fritidsområdet.

Alkoholområdet er sammenlignet med mange andre områder begunstiget gennem en række frivillige organisationer, som udfører et stort og betydningsfuldt arbejde ude i lokalmiljøerne ikke blot i form af behandling, men netop også gennem oplysning og forebyggelse. Der udføres et voksende informationsarbejde på vore skoler med henblik på at reducere alkoholproblemet blandt unge. Vi må til gengæld nok erkende, at det er svært at få oplysningsvirksomheden til at slå tilstrækkeligt igennem på vore arbejdspladser.

Allerede under folketingsdebatten i 1977 blev det fastslået, at problemet på arbejdspladserne må løses af arbejdsgiverne, arbejdslederne og de øvrige ansatte i fælles-